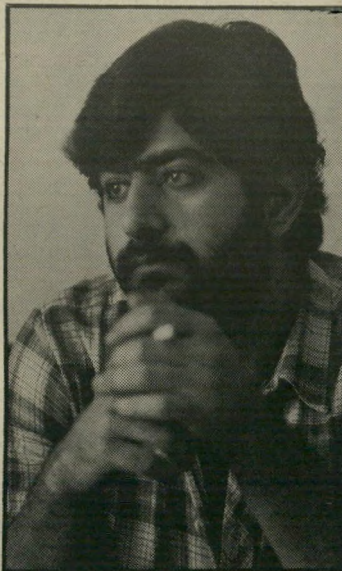

רצח של חמישה נוכבים

מלצרות בקורס של משרד העבודה. מזלה, כך סברו לולם, משחק לה. בבית המלון היא הכירה את עלי קרעין (35), מלצר ערבי משכונת אברטור. שולמית הפץ: „עלי התאהב בעמי" רה ובילדים. הוא אמר לה: כל מה שאת צריכה אני אתן לך. רק תפסיקי לעבוד. ובאמת, עמירה עזבה את בית המלון ועברה לגור איתו בגיבעתי-זאב. הוא שילם את שכר הדירה, קנה רהי" טים, בגדים, אוכל, הכל. מכחינה חומי רית הוא היה בחור טוב."

בחדרי האורחים משתררת שתיקה. שולמית הפץ מהססת. אינה יודעת אם לסיים את הסיפור ב„עלי היה בחור טוב" או להמשיך הלאה. לבסוף מחי לטיה להמשיך.

„הוא היה קנאי נוראי. הוא לא הירשה לעמירה לצאת מהבית בלעדי, אסר עליה לשפוך את הזבל וללכת

גוריס גיבון בעל נוצרי

שולמית הפץ אם יהודיה

קציני הביטחון פרץ את דלת חדר 814 בעזרת מפתח המאסטר שברשותו. ולעיניו התגלה מחזה זוועה. על המיטה שכבה על ביטנה, כשהיא עירומה, אשה צעירה. על צווארה נראו סימנים כחולים. החדר היה הפוך, ונכרו בו סימני מאבק.

רופא מגן דויד אדום שהוזעק קבע את מותה של הצעירה. רופא מיטטרתי קבע כי המוות נגרם כתוצאה מחנק. חוץ מסימני החנק נמצאו על הגופה סימני אלימות נוספים.

איש מהאורחים בקומה ה-שמינית של מלון דיפלומט בתל-אביב לא חשד כי בחדר שבמרכז המיסדרון מוטלת גופה של אשה שנרצחה. חוקרי המיטטרה הש-אירו על הדלת את השלט ה- מסורתי: נא לא להפריע."

חוקרי המיטטרה כיסו את הגופה היטב בשמיכת פלאנל צהר-בה ורכה. לפני שהירשו לצלם, סמוך לדלת היה מגש. ועליו כוסות קפה וקנקן-כסף של חלב שהחמיץ. ליד שולחן הלילה, שעליו דלקה עדיין מנורת הלילה, היתה עוגת-קדם שנאכלה למחצה. ליד העוגה היו כמה ספוגיות - חלק מצידוד היחידה לטימול-נמרץ. שהוזעקה בניסיון נפל להחיות את האשה המתה.

חוקרי המז"פ סיימו לצלם ולקח חת טביעת-אצבעות. חוקרי ה-מיטטרה ישבו בחדר הסמוך. אחד מהם טילמן למוקד. כדי למסור פרטים אחרונים על הרצח. אין משתמשים במכשירי-קשר כשאפ-שר להעביר מידע בטלפון. יש יותר מדי סקרנים שברשותם מקלטי-רדיו. המסוגלים לקלוט את התדר המיטטרתי.

ליד המיטה היתה גם מאפרה. ובה שלושה בידלי-סיגריות טיים וסיגריות מרלבורו אחת. של הח-שוד ברצח?

הצלמים צילמו. וניצב-מישנה יגאל ביבי נעל שוב את החדר. במיסדרון עמד חבלן מיטטרתי.

עלי. כלוב של זהב — כך כינתה את חייה במחיצתו. היא רצתה ללמוד, לעבוד, לצאת מהבית, להכיר אנשים חדשים.

מצוקה ובילבול

לא שעלי בניגוד לגריס, לא יקיבל את הפרידה ברוח טובה. הוא ביקר את עמירה, ששבה לבית אמה, והתחנן שתחזור אליו.

„אבל עמירה לא הסכימה", מספרת שולמית הפץ. „היא אמרה לו: תחזור לאשתך ותן לי לחיות את חיי". בסיועה של העובדת הסוציאלית היא התחילה לעבוד בחנות לחומרי-ביניים והאמינה שסוף-סוף תוכל להגשים את חלומה וללמוד מלצרות. אבל עלי לא ויתר. לפני כמה שבועות הוא ניסה לחנוק אותה, ואמר שאם לא תחזור אליו הוא ירצח אותה."

ביום הרביעי בבוקר יצאה עמירה מבית אמה. בחברתו של עלי. לאורי אחיה, אמרה: „אל תדאגו לי, אחזור מחר בבוקר."

השניים שכרו חדר במלון דיפלומט בתל-אביב. למחרת אחר-הצהריים, משלא פינו את החדר, ביקש פקיד הקבלה מקציני הביטחון של בית-

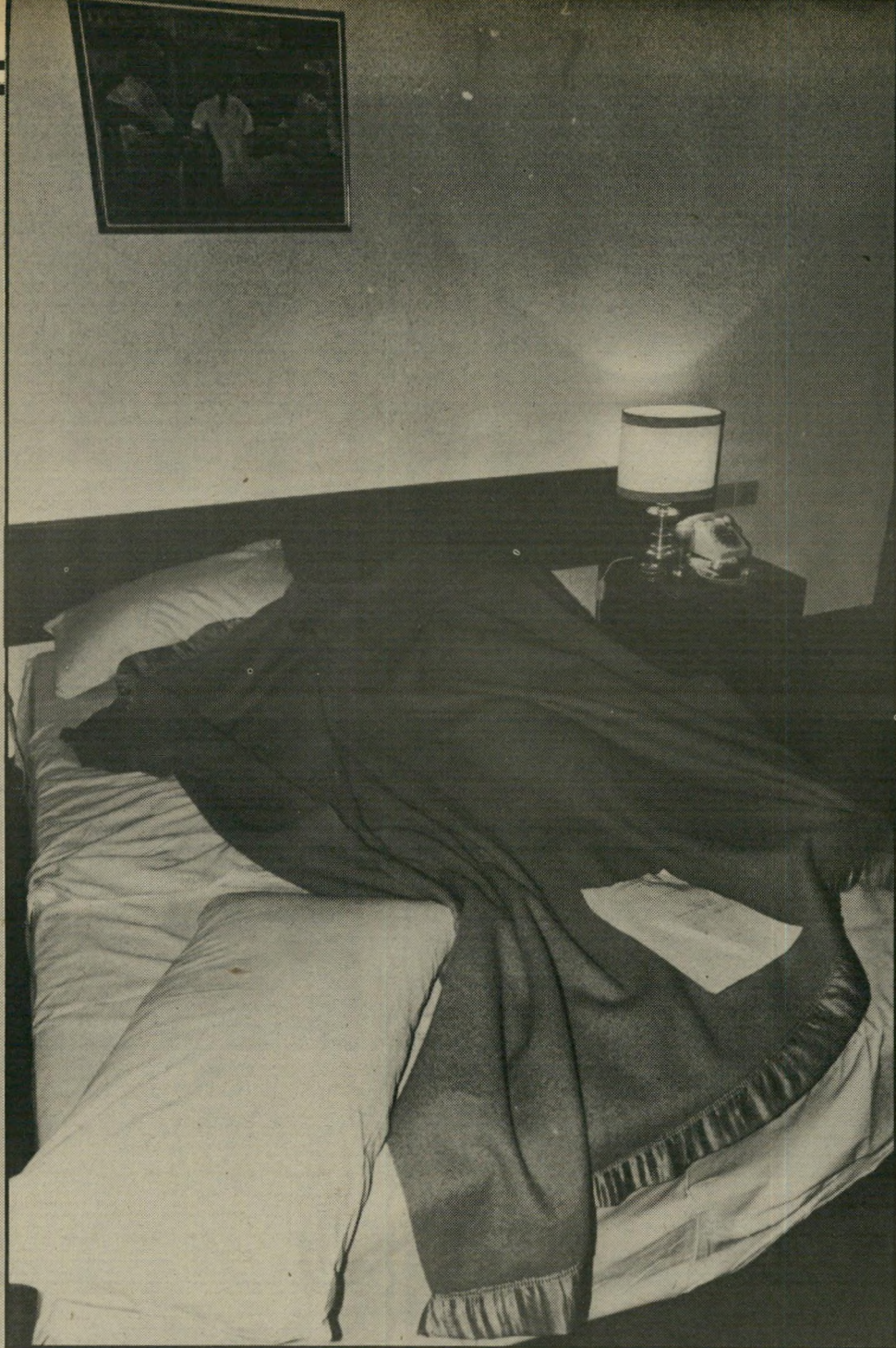
המלון כי יפרוץ לחדר. כשנפרץ החדר, נתגלתה בו גופתה של עמירה. עלי נעלם. גריס, שעדיין לא התגרש מ-עמירה, נחקר במיטטרה ושוחרר אחרי שהאליבי שלו אומת. החשוד העיקרי ברצח הוא עלי.

כעת בודקת המיטטרה אם עלי רצח את עמירה אחרי שהוריעה לו כי לעולם לא תחזור לחיות עימו, או שמא היא נרצחה משום שאימה לגלות לבני-משפחתו של עלי כי הוא מנהל איתה פרשיית-אהבים.

שולמית הפץ בוכה. „למה הלכה איתו לבית-המלון? בטח רצתה למות! בחורש האחרון היא דיברה הרבה על המוות. פעם אמרה לאורי: כשאמות, אני רוצה שתשים לי על הקבר פרחים ורודים". פעם אחרת אמרה לו: הילדים שלי אף פעם לא ישכחו אותי. ואחר כך שאלה: „אם אני אמות, תורקי את אוולין וגריס למינור?"

אוולין וגריס, ילדיה של עמירה, הנערה שלא ידעה רגע של שקט בחייה, מקבלים בירושה מאמם את המצוקה המישפחתית. גריס-האב רוצה לגדל בעצמו את הילדים, כנוצרים, שולמית הפץ נשבעת שלעולם לא תוותר עליהם. רק היא, סבתם, תגדל אותם.

כך או כך, דבר אחד ברור: ביום שבו עמירה נרצחה, נולד דור שלישי של מצוקה ובילבול.

הגופה על המיטה במלון „דיפלומט" לא לקלקל את שימחת החתונות

שהוזמן לבדוק אם הגופה אינה ממולכדת. גם חוקרי זרועות-הבי-טחון היו באתר-הרצח. כשהתברר שהרקע רומנטי - עזבו. בלובי המפואר חגגו שני חתנים ושתי כלות את יום-כלולותיהם. למה לקלקל להם את השימחה!

העוגה הבלתי-אכולה ליד ראש הגופה המכוסה ללמוד. לעבוד. לצאת מהבית להכיר אנשים